

Petri György recepciójában komoly problémaként adódik a 80-as években körülötte kialakuló szimbolikus kitüntetettség, mely több értelmezője szerint „politikai struktúrából” fakad, és népszerűségének egyik fő katalizátora akkor. Petri a demokratikus ellenzék képviseleti költőjévé vált azáltal, hogy felrúgta a „Kádár-éra társadalmi közmegegyezését”, a kettős beszédet. Ez azért adódik problémaként a recepcióban, mert Petri költészete alapvetően szemben áll a képviseleti költészet tradíciójával. Petri szimbolikus kitüntetettsége kétezres években is vitát generál, különösen az Örökhétfő kötet körül. Előadásom első felében e vita tanulságaival foglalkozom.

Ám a kétezres évekbeli vitában megjelenik egy másik, feltáratlan Petri-kultusz is, mely egy romantikus költészetben gyökerező archetipikus szerep köré épül, az elátkozott költő beszédmódja köré. Előadásom második felében a második, lappangó Petri-kultusszal foglalkozom, különösen a kortárs költészeti mező imitációja felől. Termékeny szerep-e Petrinél az elátkozott költő? Az utánzás keresztl hogyan képzi meg utólag e szerepet a kortárs költészet? A kultikus olvasat és imitáció mely elemeket emel ki, és mely elemeket tüntet el Petri költészetében? Előadásom célja tehát a kultikus Petri-olvasatok kritikája.